

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.305/2015/7.szám

A Kúria a dr. Csontos és Társai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Illés Attila József ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Fekete Imre jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága jogutódja alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. január 30. napján kelt 28.K.34.014/2014/4. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 28.K.34.014/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (azaz tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 92.400 (azaz kilencvenkettőezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Adóigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2014. április 30. napján kelt fizetési meghagyásával a felperest ingatlanok tulajdonjogának megszerzése után 924.000 Ft visszterhes vagyonátruházási illeték megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2014. szeptember 11. napján kelt határozatával kijavított, 2014. augusztus 12. napján kelt határozatával a felperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmét

elutasította, és az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint az elsőfokú hatóság a bejelentett forgalmi értékeket elfogadva az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 18.§ /1/ bekezdése, 19.§ /1/ bekezdése alapján helytállónan kötelezte a felperest vagyonszerzési illeték megfizetésére.

Rögzítette, a felperes fellebbezésében azt adta elő, hogy a 2013. szeptember 20-án benyújtott adóbevallása szerint 28.158.000 Ft általános fogalmi adó (áfa) visszatérítésére jogosult. Az adóhatóság az adó kiutalása előtt azonban bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést rendelt el, amellyel késlelteti az áfa visszatérítését, így nem jut a pénzéhez. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 32.§ /1/ bekezdése alapján jogsértő az illetékkiszabásról rendelkező határozat meghozatala, mivel az áfa visszatérítési eljárás elbírálása olyan előzetes, ugyanannak a hatóságnak az adott ügygel összefüggő döntése, amely nélkül az illetéket megállapító fizetési meghagyás kibocsátásának nem lett volna helye. Erre tekintettel kérte az elsőfokú határozat megsemmisítését, illetve másodlagosan az eljárás felfüggesztését. Az elsőfokú adóhatóság megkeresésére az áfa ügyben eljáró revízió arról nyújtott tájékoztatást, hogy az ellenőrzés során a jegyzőkönyv még nem készült el, így az elsőfokú határozat sem került meghozatalra.

Az alperes a Ket. 32.§ /1/-/3/ bekezdései alapján megállapította, hogy az áfa visszatérítés iránti kérelem elbírálása az adózó fizetési meghagyás elleni jogorvoslati kérelmének érdemi elbírálása szempontjából nem minősül előkérdésnek, mivel a visszterhes illetékkötelezettség megállapítása, azzal kapcsolatosan a jogorvoslati kérelemről való döntés és az áfa visszatérítés iránti kérelem elbírálása nem függ egymással szorosan össze, akkor sem, ha ugyanannak a hatóságnak a hatáskörébe tartozik. Az adózó az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet, így arról az elsőfokú hatóság nem döntött.

Az illeték és az áfa kötelezettség egymással nem függ össze, szorosan egymáshoz nem kapcsolódik, más a jogszabályi háttérük és a jogalapjuk, eltérő az alanyi körük. Az illeték a vagyonszerzéshez, az áfa a termékértékesítéshez, szolgáltatásnyújtáshoz kapcsolódik, az illeték kiszabása körében nem vizsgálendő, hogy az adózónak van-e áfa kötelezettsége vagy ezzel kapcsolatos visszatérítési igénye, teljesíteni tudja-e a terhére kiszabott illeték megfizetését, avagy sem, ennek mi az oka, és az sem vizsgálható, hogy milyen más adóügye van folyamatban. Jogszerűen rendelkezett tehát az elsőfokú hatóság az illeték kiszabásáról.

A felperes keresetében a határozatok megváltoztatását, illetve azok hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint a hatóság az illeték kiszabásáról a Ket. 32.§ /1/ bekezdése alapján jogsértő módon

rendelkezett, figyelemmel arra, hogy az áfa visszatérítés iránti eljárás elbírálása olyan előzetes, ugyanannak a hatóságnak az adott ügygel szorosan összefüggő más hatósági döntése, amely nélkül az illetéket megállapító fizetési meghagyás kibocsátásának nem lett volna helye.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint az adóhatározatok jogszerűségét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 215.§-a alapján a kereset korlátai között vizsgálta, így miután a felperes nem vitatta, hogy a határozatban megjelölt ingatlanokat megvásárolta, továbbá azok után illetékfizetési kötelezettsége van és azok összegét a hatóság a fizetési meghagyásában rögzített összegben határozta meg, a határozatok e részét nem vizsgálta. A bírósági felülvizsgálat arra irányult, hogy a hatóságnak fel kellett volna-e függeszteni-e az illeték megfizetésére kötelezést, avagy sem. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezte a Ket. 32.§ /1/ bekezdését, ugyanis az előkérdésnek az ügy érdekével kell összefüggésben lennie. Az áfa visszaigénylés eldöntése az illeték megfizetése kötelezettségének, annak mértékének nem előkérdése, az illetékügy kizárólag az Itv. alkalmazásával dönthető el. Ha a felperes az illetéket nem tudja megfizetni, akkor fizetési halasztást vagy részletfizetés engedélyezést kérhet.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és keresete teljesítését kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206.§ /1/ bekezdését, 221.§ /1/ bekezdését, a Ket. 32.§ /1/ bekezdését, 50.§ /1/ bekezdését. Az elsőfokú bíróság nem tisztázta a tényállást, a felek nyilatkozatait, a fellebbezést, a felfüggesztést alátámasztó indokokat, nem értékelte azt az előadását, hogy az ingatlanok eladását követően nem folytatott további tevékenységet, pénzforgalmi számláján forgalom nincsen, így az illeték megfizetéséhez szükséges pénzeszközzel nem rendelkezik. Még utalásszerűen sem tett említést arról, hogy az adóhatósági eljárás bevárásának szükségességét miért nem vizsgálta. Az adóhatóság adóellenőrzése másfél éve húzódik, a késlekedés miatt nem jut hozzá az áfa visszatérítés alapján megillető pénzeszközhöz.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Ingatlan visszterhes vagyonátruházása esetén a szerző fél vagyonszerzési illetéket köteles fizetni (Itv. 1.§ /1/ bekezdés, 18.§ /1/ bekezdés, 27.§ /1/ bekezdés). E törvényi kötelezés egyértelmű és konkrét rendelkezés a felperes terhére, ingatlant

vásárolt, amelyhez az Itv. illetékfizetési kötelezettséget írt elő.

A vagyonszerzéshez kapcsolódó illetékfizetés eljárási rendjében először be kell jelenteni az ingatlan tulajdonjogának a megszerzését illetékkiszabásra, az ingatlanügyi hatósághoz. E hatóság a benyújtott szerződés másolatát az illetékkiszabáshoz szükséges és rendelkezésre álló egyéb iratokkal együtt - az ingatlan-nyilvántartási eljárás befejezését követően - haladéktalanul továbbítja az állami adóhatósághoz (Itv. 91.§ /1/ bekezdés, 92.§ /1/ bekezdés).

Ahhoz, hogy a vagyonszerző az illetéket meg tudja fizetni, a vagyonszerzésének bejelentését követően szükséges az állami adóhatóság eljárása. A vagyonszerzési illetéket ugyanis kiszabás alapján kell megfizetni, pénzzel, a fizetendő illetékről pedig fizetési meghagyást (határozatot) kell kiadni, amely tartalmazza a kiszabott illeték összegének megállapításánál figyelembe vett adatokat és az alkalmazott jogszabályokat. A fizetési meghagyás alapján fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 15. napon válik esedékessé (Itv. 77.§ a) pont, 78.§ /1/, /3/ bekezdés). Az Itv. szabályozza tehát a hatóság rendelkezési kötelezettségét a vagyonszerzési illetékről, előírva - a döntés, majd a határozat jogerőre emelkedését követően - a fizetendő illeték esedékességének a napját is.

A Ket. 32.§ /1/ bekezdése szerint törvény lehetővé teheti az eljárás felfüggesztését, ha az ügy érdemi eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelyben az eljárás más szerv hatáskörébe tartozik, vagy ugyanannak a hatóságnak az adott ügygel szorosan összefüggő más hatósági döntése nélkül megalapozottan nem dönthető el. Az Itv. nem tartalmaz rendelkezést arra vonatkozóan, hogy a hatóság illetéket kiszabó eljárásának előkérdése lenne a vagyonszerző fizetési képessége.

Az Itv. rendszerében csak a hatóságra kötelező, az illeték kiszabásának szabályai után következik az az előírás a 88.§-ban, hogy az e törvényben külön nem szabályozott eljárási kérdésekre - így különösen az illeték megfizetéséért egyetemleges felelősség megállapítására, a tartozás megfizetésére, behajtására, részletfizetés vagy halasztás engedélyezésére, az illetéktartozás méltányosság címén történő részbeni vagy teljes elengedésére, illetve behajthatatlanság címén való törlésére - az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény rendelkezései irányadóak. A vagyonszerző részéről fizetési nehézsége miatt kedvezmény (pl.: részletfizetés, vagy elengedés) kérése iránti eljárás külön eljárás, követi a fizetési kötelezettséget megállapító, az illetéket kiszabó eljárást és nem része, nem tárgya annak, így nem lehet előkérdése sem. A hatóságnak először meg kell állapítania,

hogyan van-e a vagyonszerzőnek illetékfizetési kötelezettsége, ha van, akkor az mekkora összegű, és rendelkeznie kell arról, hogy mely időponttól köteles azt megfizetni, amely döntést (ki, mit, mikortól tartozik fizetni) követhet csak az a kérdés, hogy a fizetésre kötelezett képes-e fizetni.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el tehát akkor, amikor nem vizsgálta azokat a tényeket, amelyekre a felperes az illetékfizetési nehézségei körében hivatkozott, ugyanis az illeték kiszabása érdemi eldöntésének, mivel nem tárgya, nem előkérdése a fizetési képesség.

Az, hogy ugyanannál a hatóságnál ugyanannak a személynek több ügye van folyamatban, még nem teremt automatikusan előkérdési statuszt. A felperes illetékügye és adóügye egymástól független eljárások, eltérő a jogalapjuk, és más jogszabályok alkalmazásával (Itv., Áfa törvény) dönt a hatóság. Az alperes amiatt, mert a felperes áfa visszatérítésből őt megillető összegre hivatkozott, amelyből előadása szerint fizetné az illetéket, az Áfa törvény és az Itv. elhatárolásait (személyi, tárgyi hatály) is elvégezte, helyesen rámutatva a két eljárás kapcsolatának hiányára.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről és mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. február 11.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró